

[Iver Poulsen.]

„en forkrøblet tankegang“ og skriver — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Hr. finansminister: Stik den flyvske grille om hustrukildeskat i lommen og vis Dem som en praktisk skattemand, der tør sige: proportionalbeskatning til tops. Så er sambeskatningens generationslange debat overstået, og så åbnes måske samtidig muligheder for andre ændringer i skattesystemet, som tjener skatteydernes interesse.“

Jeg tror, det er en tale, som regeringen ville gøre klogt i at lytte til.

I sin omtale af disse skatteproblemer nævnte den højtærede statsminister også de lettelser i den direkte skat, som forsomremens forlig stiller i udsigt for skatteåret 1963-64, men det er ret påfaldende, synes jeg, at de 4 forligspartier — i hvert tilfælde indtil for nylig og med undtagelse af socialdemokratiets ordfører ved forslaget om omsætningskatten, det ærede medlem hr. Peter Nielsen — næsten har kappedes om at forsikre, at de lovede skattelettelser vil blive gennemført. De kraftige forsikringer kunne godt lede tanken hen på en manglende tro, og det samme gælder den højtærede statsministers udtalelser i den tidligere omtalte „krydsild“, hvor statsministeren reducerede løfterne om lettelserne i de direkte skatter til noget mindre væsentligt. Men statsministeren blev dog aftvunget et klart og utvetydigt ja til, at der ville blive udskrevet valg til foråret, hvis de 4 forligspartier til den tid ikke kunne blive enige i deres bedømmelse af den økonomiske situation, herunder udsigterne for valutastillingen, beskæftigelsen og indkomst- og prisudviklingen.

Mon der dog kan opnås enighed i bedømmelsen af disse spørgsmål mellem en socialistisk og en liberal-borgerlig opfattelse, navnlig efter at forligspartierne efter forligets afslutning var enige om, at nu havde toppolitikerne gjort forarbejdet, hvorefter det videre ansvar for landets økonomiske liv blev overladt til de faglige organisationer, disse organisationer, som i de ulovlige strøjers år 1960 og i foråret 1961 ikke viste skygge af ansvar med hensyn til landets økonomiske stilling? Denne enighed er da vist ikke mulig, så det af vælgerne så længe ønskede valg må vel komme til foråret.

Statsministeren bebudede også en række foranstaltninger med henblik på at fremme udbuddet af jord, herunder offentlig jord-erhvervelse såvel i et frit marked som i henhold til en forkøbsretsordning. I denne forbindelse nærer jeg betydelig ængstelse for, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen vil få ret i sin udtalelse på venstres forrige landsmøde om, at det vil blive artige ting, vi vil komme til at opleve på naturfredningens område efter vedtagelsen af den naturfredningslov, som hovedparten af VK-blokken støttede, skønt den daværende højtærede statsminister, Viggo Kampmann, klart sagde, at naturfredningslovens formål var at indskrænke den private ejendomsret.

Hvad videre angår landbruget, skal jeg ikke bebrejde regeringen, at den ikke i øjeblikket formår at udforme en langsigtet og konstruktiv landbrugspolitik, for intet menneske kender jo dansk landbrugs muligheder og betingelser om blot ét eller halvandet år.

Men det, man må gøre sig helt klart, er, at landbrugets forhold nu, og indtil vi eventuelt kommer ind i fællesmarkedet og får klarhed over landbrugets fremtidige afsætningsforhold, simpelt hen tegner sig fuldkommen håbløst. Landbruget imødeser forårets lønforhandlinger med den allerstørste ængstelse, fordi erhvervet simpelt hen ikke ser sig i stand til at betale højere lønninger og omkostninger. Den enorme bortvandring af arbejdskraft fra landbruget med 20.000 medhjælpere i år taler sit tydelige og meget alvorlige sprog til hele det danske samfund, for med de kår, landbruget har for tiden, kan landbrugsproduktionen simpelt hen ikke tænkes opretholdt. Og enhver ved jo efterhånden, at industrien, beskæftigelsen og hele levefoden herhjemme er uløseligt knyttet til landbruget som valutaskabende eksporterhverv. Landbruget beder ikke om almisse, men simpelt hen om forståelse fra det øvrige samfunds side for de uhyre vanskeligheder, landbruget er inde i nu i en overgangsperiode, og som er så alvorlige, at de må påkalde hele samfundets interesse og villighed til støtte.

Landbruget har hidtil givet industrien et af de bedste konkurrencemidler i hænde i form af nogle af verdens billigste levnedsmidler, og den opgave vil landbruget sikkert gerne løse til gavn for samfundet, når for-